

Hlas Loštic

ZIMA 1996

ZDARMA

Vážení čtenáři,

po delší odmlce se Vám do rukou dostává další číslo Hlasu Loštic. Přestávka nebyla způsobena nedostatkem finančních prostředků /městská rada vydávání i nadále podporuje/ či naším nezájmem místní tiskovinu vydávat. Jenže ti, kteří Hlas Loštic zařizují, neměli vždy dostatek času, a tak jsme nakonec rádi, že vychází vánoční číslo.

Dík patří proto i pravidelným přispěvatelům – myslím, že pozorní čtenáři mnohá jména už znají. Bez jejich nadšení a ochoty světit své myšlenky a názory stránkám by Hlas Loštic ani nemohl existovat.

Napříště by měl pravidelně měsíčně vycházet Zpravodaj MěÚ, jehož hlavním cílem je aktuálně informovat. Čtvrtletně jej nahradí právě Hlas Loštic i se svými pravidelnými rubrikami o škole, kultuře, sportu, historii a všem, co pisatelům a čtenářům bude připadat zajímavé. Platí proto i nadále, že tvář Hlasu budou určovat všichni, kdo se na jeho tvorbě budou jakýmkoliv způsobem podílet.

Blíží se Vánoce, a to je důvod k zamyšlení. Také nad tím, jak to zařídit a provést, aby se u nás líbilo Ježíškovi. Jednak u štědrovečerního stolu v každé rodině, a také v srdci každého z nás.

Ing. Petr Vintrocha, starosta města Loštic

*Městská rada v Lošticích
přeje všem občanům klidné a spokojené Vánoce
a mnoho zdraví a osobních úspěchů v roce 1997.*

Investiční akce v Lošticích v roce 1996

Především se podařilo dokončit výstavbu plynovodu. Po vyřešení několika jednotlivých přípojek bude možno konstatovat, že obyvatelé celých Loštic mají možnost napojení na tento ekologicky výhodný druh vytápění. Plynofikace Žadlovic se projekčně připravuje a zároveň probíhají jednání s provozovatelem a dodavatelem plynu, kdy existuje záměr, aby se Severo-moravská plynárenská a. s. stala investorem této části plynofikace.

Stejně tak byla v Lošticích v tomto roce dokončena výstavba veřejného vodovodu. Město v současné době projednává možnost poskytnutí dotace na poslední část výstavby vodovodu, kterou je opět místní část Žadlovic. Naším záměrem je skutečnost, aby pokládka plynu a vody proběhla v Žadlovicích pokud možno ve stejném termínu tak, že zásah do komunikací bude časově co nejkratší.

Vzhledem k finanční náročnosti /cca 25 mil. Kč/ se nepodařilo zahájit výstavbu ČOV Loštice. Městu nebyla doposud poskytnuta podpora z Fondu životního prostředí. Žádost byla v těchto dnech aktualizována s tím, že pokud se nepodaří jakýmkoliv způsobem zajistit finanční spoluúčast na tomto díle, město samotné výstavbu s největší pravděpodobností zatím nezahájí.

Ve městě dále probíhá pokládka telefonních kabelů, kde je však investorem TELECOM a.s. Rovněž tak vybudování nové kanalizace v Komenského ulici proběhlo na základě spolupráce města a provozovatele vodovodů a kanalizací.

Městská rada si je vědoma, že výstavba všech inženýrských sítí je spojena s množstvím zásahů do komunikací a veřejných ploch. Všechny tyto práce i s negativními dopady jsou však nezbytné a předpokládáme proto, že občané projeví dostatek trpělivosti s vědomím, že akce jsou prováděny k jejich konečnému užítku.

Podrobný plán investiční výstavby na rok 1997 bude uveřejněn v jarním čísle Hlasu Loštic po schválení rozpočtu města Loštic pro příští rok.

O z n á m e n í : Městský úřad v Lošticích bude v době od 23. 12. 1996 do 1. 1. 1997 uzavřen.

Upozorňujeme čtenáře, že došlo k přečíslování některých telefonních čísel v rámci uzlového telefonního obvodu Zábřeh.

Protože tato změna se týká i některých důležitých telefonních čísel, upozorňujeme Vás na tyto změny :

Policie ČR – Mohelnice	43 07 11
Záchranná služba Mohelnice	43 04 78
Zábřeh	41 13 27
Tísňové volání /beze změn/	155

Drobné informace

- Městský úřad upozorňuje majitele nemovitostí na povinnost dodržovat ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 135/61 Sb. – silniční zákon ve znění zák. č. 55/84 Sb., v němž se praví, že závady ve schůdnosti chodníků přiléhajících k nemovitostem, které se nachází v zastavěném území a hraničí se silnicí nebo místní komunikací, jsou povinni bez průtahů odstraňovat vlastníci, správci nebo uživatelé nemovitostí, pokud tyto závady vznikly znečištěním, náledím nebo sněhem.
- Pro zajištění likvidace hlodavců v domácnostech město zajistilo větší množství účinného prostředku na jejich likvidaci za výhodnou cenu. Prodej tohoto prostředku zajišťuje vedoucí KD pan J. Seidel v kanceláři kulturního domu. Cena jednoho balení je 25 Kč.

Řád pro ohlašování požárů

Tento řád stanoví povinnosti ohlašovatele požárů za účelem rychlého a správného převzetí hlášení o požáru, včasného vyhlášení požárního poplachu a přivolání pomoci.

Vyhlášení požárního poplachu.

Hlášení požáru se provádí telefonicky tísňovým voláním na tel. číslo 150. Tento způsob vyhlášení požárního poplachu se preferuje. Není-li možno využít tísňového volání, lze jako náhradního způsobu využít mechanického spuštění sirény spínačem u vstupu do budovy radnice na nám. Míru v Lošticích č. p. 66. Osoba, která využije tohoto náhradního způsobu vyhlášení požárního poplachu musí vyčkat příchodu člena zásahového družstva, kterému sdělí bližší údaje o požáru.

Ohlašovatel požáru vždy uvede následující údaje:

- Přesné určení postiženého objektu
- Sdělení zda se jedná o požár, výbuch či havárii jiného druhu
- Jaká pomoc je vyžadována
- Jméno oznamovatele s časovými údaji

Změna pokladních hodin u pobočky České spořitelny, a. s.

V rámci rozšíření a zkvalitnění služeb došlo od 1. 12. 1996 v pobočce České spořitelny, a. s. v Lošticích k následující změně pokladních hodin:

PO	8,00 - 12,00	13,00 - 16,00
ÚT	8,00 - 12,00	
ST	8,00 - 12,00	13,00 - 16,30
ČT	8,00 - 12,00	13,00 - 16,30
PÁ	8,00 - 12,00	13,00 - 15,00

Vážení občané!

Chceme pracovat kvalitně a bez Vaší pomoci se nám to nepodaří.

Bytové schránky

Dovolujeme si Vás tedy informovat o problematice domovních schránek. Podle § 46 poštovního řádu mají být schránky umístěny v přízemí domu, nebo u vchodu do samotného objektu. Mají být opatřeny čitelnou jmenovkou. Schránky zřizuje vlastník domu. Je třeba, aby byly zhotoveny tak, že nedojde k poškození zásilek a nikdo neoprávněný je nemůže vyjmout.

Česká pošta od 1. 2. 1996 zavedla novou službu. Jedná se o zasílání hotovosti poukázkami "H". Tyto pošta nemůže vložit do nekvalitní neuzamykatelné schránky.

Z důvodu předcházení stížnostem, zlepšení kvality a bezpečnosti doručování, je ve Vašem zájmu si zajistit řádnou uzamykatelnou schránku.

SIPO

Je třeba, aby každý plátce soustředěného inkasa uváděl správnou adresu, jako podklad pro fakturaci při vyúčtování odběru elektřiny a plynu. To znamená, jméno, příjmení a adresa bydliště musí být shodná na vystavené faktuře s přijímací osobou.

Pokud zní adresa na jiné jméno např. rodičů, nelze při ročním vyúčtování přeplatek za elektřinu a přeplatek za plyn vyplatit.

Hodiny pro veřejnost – pošta Loštice

Pro větší dostupnost služeb ČP jsou v současné době upraveny hodiny pro veřejnost u pošty v Lošticích.

PO, ÚT, ČT, PÁ	8,00 – 11,30	13,30 – 16,00	
Středa	8,00 – 11,30	13,30 – 15,00	16,00 – 18,00

Česká pošta

ŠKOLA

Drobné zprávy ze školy

Začal 102. školní rok od založení první české měšťanské školy na severní Moravě. 1. 9. 1996 se před školou sešlo více žáků než vloni, kdy jich bylo nejméně za celou stoletou historii. V loňském roce jich bylo 331, letos 378. Ve škole zůstali žáci 9. tříd, žáci 5. tříd se stali součástí I. stupně. Ve škole je celkem 22 tříd, na I. stupni 9, na II. stupni 8. Na I. stupni učí 9 učitelů, na II. stupni 13, včetně zástupkyně p. A. Harbichové a ředitele p. M. Mazala.

Ve škole pracuje 7 provozních pracovníků, 7 kuchařek pracuje ve školní jídelně.

Počty žáků ve třídách jsou přes 20. V prvních třídách je 16 a 18, ve 3. třídě je 30 dětí.

Od 4. třídy se učí 3 hodiny týdně angličtina a němčina.

Na II. stupni začali působit tři noví učitelé – p. Zdenka Jílková ze Zábřeha (HV, NJ), sl. Petra Konečná z Loštic (M, Informatika), p. Vítězslav Prvý z Palonína (JČ, VV).

Družinu navštěvuje 50 dětí. Starají se o ně p. vychovatelky A. Zemánková a V. Schwarzová.

Do školy dojíždí poměrně hodně dětí: Vlčice 21, Moravičany 46, Jeřmaň 2, Kozov 2, Palonín 23, Doubravice 3, Mitrovce 2, Vranová Lhota 4, Radnice 6, Měník 1, Lechovice 3, Pavlov 4, Žadlovce 14, Řimice 1.

Z Obectova dojíždí 15 dětí. Děti z Obectova úředním nařízením musely navštěvovat v minulých letech školu v Bouzově. Po roce 1989 začaly všechny opět jezdit do Loštic, tak jak to bylo dříve. Ráno děti vozí AVIE, protože ČSAD nezajišťuje vhodný spoj.

Na I. stupni vede pěvecký sbor p. uč. I. Hauková. Velké množství kroužků nabízí dětem Dům dětí v Mohelnici.

O prázdninách byla vymalována část staré školy, jídelna, kuchyně a chodby.

Dne 20. 6. 1996 se konala klasifikační porada. Učitelé diskutovali o chování a prospěchu v jednotlivých třídách, nejlepších žácích, žácích se slabým prospěchem, nedostatečným prospěchem a o těch, kteří budou opakovat ročník nebo dělat po prázdninách opravné zkoušky. Byli navrženi žáci pro vyšetření do psychologické poradny, diskutovalo se o důvodech velké absence u jednotlivých žáků. Žáčci darebníci byli napomenuti důtkami třídního učitele, ředitele školy a dvojkami z chování.

Neprospělo 7 žáků, s vyznamenáním bylo 51, 2. stupeň z chování dostali 4 žáci.

Průměrně každý žák zameškal 42,2 hodiny.

Pochvala byla udělena celkem 121 žákům (za prospěch, chování, zlepšení prospěchu a snahu, práci pro třídu, úspěchy v soutěžích). Na závěr se jednalo o provozu školy během prázdnin a o příštím školním roce 1996/97.

- Žáky 9. tříd navštěvují náboráři z různých učilišť a seznamují je s podmínkami a možnostmi studia na jejich školách v Šumperku, Zábřehu, Olomouci a Mohelnici.
- Paní uč. V. Koudelková je momentálně na mateřské dovolené. Na školu však nemůže zapomenout, a tak každé úterý se věnuje dětem ve výtvarném kroužku.
- V budově staré školy bude umístěna nová telefonní ústředna.
- Během prázdnin byla vymalována část staré školy.
- Umělci Moravského divadla z Olomouce předvedli program o slušném chování žákům 2. stupně a pohádku dětem z 1. stupně.
- Vánoce si připomeneme zpěvem koled a pořadem v kulturním domě. Pro žáky 1. stupně to bude vánoční pohádka a pro žáky 2. stupně bude zpívat sbor z Mohelnice – Arietta (sbormistr Z. Jásenská).
- Vánoční prázdniny budou od 23. 12. Vyučování začne až 6. 1. 1997.

Z písemných prověrek z přírodopisu aneb co se v hlavičkách zamotalo.

Tasemnice se šíří tak, že člověk co má v sobě tasemnicu de se na latrinu vytento. A když má někdo doma kravičky nebo prase a ty se viváli v hnoju tak mu spadne do hubi malinkaté vajíčko té tasemnice. Ta se bude ve střevách množit až jich tam bude tisíce tisíce a tisíce. Najednou budó chtít prase zabít na zabijačku. Udělají se řisky a hnet' mají tasemnicu. Tasemnice vidrží na plotně 60 °. Pak je člověk celí unavení. Zande si kdochtorovi Dochtor říká skřipku nemáte anginu nemáte a boli vás břuch. Řekne pacientovi ať přinese svoje ho hovna kadince. Pan dochtor uvidí malinké kousky tasemnice. Dá nám prášky. Pak to vikakáme a pak se to dá třeba na zahrátku na zeleninu. A když tam pustíme třeba kravičky nebo prasátka tak to bude zase v nich a když to zabijeme a nevšimneme si toho tak to bude zase v nás. Pozn. redakce: Tyto odpovědi jsou otištěny doslovně se všemi pravopisnými chybami. Žáci svými formulacemi však podstatu věci vystihli, což bylo řádně oceněno.

Co v Almanachu nebylo

1891/91

- Žáky nepozorné a hravé, jakož i žáky smyslů tupějších posadme nejbližše učitele. Přísně jest k tomu dohlížeti, aby žáci nepohazovali po podlaze odstřížkův papírových, zbytků ovocných, drobtů chlebových. Přespolní žáci ať s sebou neberou pokrmů páchnoucích, jako tvarůžků, počesnekovaného chleba.
- Co tropí žáci před vyučováním na schodech a chodbách ve školním domě, o tom jsme se v minulém měsíci dostatečně přesvědčili.
- Upozorněme žáky na úkol škrabaček na bláto před školou a dveřmi každé třídy. Zvláštní důraz položme na udržování čistého a zdravého vzduchu v učírnách, neboť bez pokrmů vydrží člověk i několik týdnů, bez vody nejdéle 2 týdny (není chyba tisku), ale bez vzduchu ani 4 minuty.
- V čas vyučování nebudtež žáci nikam posílání (pro sešity, papír nebo snad za posilkou).

1885/86

Na stížnost některých zbožných návštěvníků hřbitova musí se přísně žákům zakázati, aby po hrobech neběhali, květin netrhali a neslušni nebyli. Bude na místě, promluvíme-li ve škole o významu hřbitova a o účtě, kterou "odpočívajícím v pokoji..." dlužni jsme a budeme-li i žáky vybízeti pro ozdobování hrobu vysazováním květin, okrášlováním náhrobníků, věnci atd.

Jarní a letní prací jsouce více zaměstnání, opomínají rodiče dbáti o čistotu svých dětí. Nezbyvá nám nic jiného, než neomrzele v napomínání setrvati. Nečisté v tváři, na ruku a nohu posílejme na řeku. Nečesané hlavy nechejme podle svého uznání budťo většími žáky do pořádku přivézt, aneb vzkazujme rodičům, aby o čistotu svých dětí více dbali. Přesvědčujmež se často, zdali všichni žáci kapesníku mají. Poukazujmež i časem na vzorné v tom ohledu dítky, kterak se nám i všemu lidu u nich čistota těla i šatstva líbí.

1889/90

Odpočinkem prázdninovým osvěžení konejmež povinnosti své svědomitě a s láskou k milé mládeži. Zachovávejmež netoliko zákonů a nařízení úřadů školních nýbrž i usnešení domácích porad. Počínajíce dnešní poradou nový školní rok zvolajmež obtížné, avšak také důležité a krásné činnosti naší srdečné

Na zdar!

Učitelský sbor začátkem 20. let (asi 1921/1922): Sedící zleva: B. Kubíčková, B. Straková (prov. Steigrová), J. Mertová, A. Chudoba – ředitel školy, Š. Štěpánová, R. Majkusová (prov. Pokorná), její sestra E. Majkusová. Druhá řada zleva: F. Sitta, F. Nesvadbík, L. Beneš, R. Adam, J. Urbášek, J. Ošřádal. Třetí řada zleva: F. Žák, S. Pudil, A. Steiger, B. Jarolím. Čtvrtá řada zleva: M. Stejskal, F. Pokorný.

RECENZE (Severní Morava sv. 71/1996)

Almanach ke 100. výročí založení české školy v Lošticích 1895–1995

Almanach. 100. let české měšťanské školy v Lošticích. Sestavily A. Tilcerová, V. Večerková, D. Radová, M. Náplavová. Vydal MÚ Loštice v červnu 1995, stran 78. Tisk Tiskárna Křupka Mohelnice.

Jsou města, která mají desítky tisíc obyvatel, a přesto dojem města jaksi naplno nedělají. Jsou však i pravé opaky, kdy město, které má jen něco přes tři tisíce obyvatel, žije tak bohatě, že to člověk odjinud nestačí obdivovat.

Takovým příkladem byly, jsou a doufejme že i v budoucnu zůstanou Loštice. Kdo jen trochu zná mentalitu tamních lidí, jak těch, kteří tam mají kořeny už řadu generací, tak těch, kteří se tam přistěhovali před několika desítkami let a atmosféru Loštic nasáli, pochopí, že město má svého "genia loci" hlavně v nich. Stálo by za zamyšlení, jak se tento duch města zrodil a čím to, že je stále živoucí. Ale to ponechme k jiné příležitosti.

V letošním červnu se Loštičtí a jejich početní hosté sešli hned třikrát, aby oslavili tři velká výročí: 160 let prvního českého divadelního představení, 120 let založení Jednoty divadelních ochotníků v Lošticích a konečně sto let otevření první měšťanské školy na severní Moravě.

Třetí jubileum bylo důvodem k několikadenním oslavám, které měly úroveň, s jakou se na podobných slavnostech setkáváme málokdy. Na všem byl vidět elán, nápaditost a samozřejmě obrovská spousta práce.

Lidé se z oslav vraceli domů a každému zůstala v rukou trvalá památka na ně – almanach, který je bude do té atmosféry vracet vždy, kdy v něm budou listovat.

I on vydává svědectví o kusu obětavé práce loštických učitelek, které strávily hodiny a hodiny nad archiváliemi a školními kronikami.

Hned úvodní slovo starosty ing. Petra Vintrochy navozuje jednak atmosféru almanachu, jednak vydává svědectví o tom, že v čele města stojí opravdová osobnost. To vyplývalo i ze všeho, co starosta během oslav ke shromážděným lidem veřejně proslovil. A pak následuje přes čtyřicet stran historie loštického školství, prokládaných fotografiemi, reprodukcemi dokumentů, seznamy ředitelů a učitelů, tabulkami. Za nimi následují slavné osobnosti, které navštěvovaly loštickou školu, vzpomínky starších i mladších pamětníků, osobní vyznání, přehled zajímavých událostí ze života města v zrcadle školních kronik, několik kuriozit a závěrečné slovo autorského kolektivu.

Historie každé školy je zrcadlem historie celé země v malém. Každá politická změna, ať k lepšímu nebo k horšímu, se totiž dotkne v první řadě školství. Školy mají být vždy pevnými pilíři každého politického systému, takže vše pociťují daleko intenzivněji než jiné obory lidské činnosti. Přečetla jsem si se zájmem zejména kapitoly o letech sedmdesátých a osmdesátých. Jsou věčné jako všechny ostatní, a nenajdete v nich slůvka odsudku té doby, ale prezentovaná fakta vypovídají za všechno slovní hodnocení.

Přesto si v budoucnu sotva kdo bude umět představit, kolik času museli učitelé trávit na politických školeních, jak se zdůrazňovaly politické momenty ve výuce, které při hodnocení učitelů dostávaly přednost před zásluhami didaktickými. Škola se hodnotila ne podle toho, co děti naučila, ale jak se vpravila do tehdejší tzv. nové koncepce vyučování. Co na tom, že to byl velký krok vedle, ale běda, kdyby i zkušený učitel zvedl hlas proti . . .

Na celém almanachu je vidět, že jeho autorky se snažily čtenářům říct vše, co pokládaly za jen trochu důležité, že jim šlo o to, aby almanach byl čtivý a aby tam každý našel něco pro sebe. Škoda jen, že nevznikla samostatná kapitola o úspěších kdysi slavného pěveckého sboru loštické školy a že jsme se o něm něco nedověděli i na výstavě. Krásná funkční učebna hudební výchovy k tomu sama vybízela.

Výsledek tohoto úsilí je úctyhodný, vždyť kolik absolventů školy by četlo ryze odbornou, byť fundovanou publikaci z pera odborného historika, avšak bez vztahu ke škole? Tak psali pedagogové sami o sobě a svých žácích a čtenář zavře almanach s pocitem, že se hodně dověděl a ledaco si ve vzpomínkách osvěžil. I na pohled je knížka pěkná, její grafická úprava odpovídá obsahu, ilustrační doprovod je pestrý a tisk přímo vzorný, což v dnešní době nebývá tak časté. A nikde žádná reklama!

Ať tedy almanach je příkladem pro jiné a příslibem pro další jubilea v Lošticích!

J. Balatková

Objev dosud neznámého pravěkého sídliště v Lošticích?

Již několikrát jsme na stránkách Hlasu Loštic psali o archeologických nálezech učiněných v poslední době na území města. Nebývalý stavební ruch, zvláště rekonstrukce či výstavba nových inženýrských sítí, je jedinečnou příležitostí nahlédnout často do velmi dávné historie dané lokality. V poslední době měli archeologové z Památkového ústavu Olomouc tuto možnost v Komenského ulici. V měsíci říjnu a listopadu tam probíhala rekonstrukce kanalizace a pokládka telefonních kabelů. Výkop byl většinou veden již překopanými vrstvami bez možnosti nalézt archeologické památky v původních polohách. Avšak na Malém náměstí v místech mezi chrámem sv. Prokopa a budovou školy výkop prořezal dosud neporušené archeologické vrstvy. Stalo se tak prakticky několik metrů od místa, kde byl r. 1994 nalezen lužický žárový hrob (doba bronzová, 1200-800 př. n. l.). Letos se podařilo v těchto místech zdokumentovat 18,5 m dlouhou a téměř 1 m silnou vrstvu černé hlíny, která obsahovala keramické střepy pravěkých nádob. Výkop byl široký 80-90 cm, hluboký 240-270 cm a archeologická vrstva se nacházela v hloubce kolem 100 cm pod mocnými vrstvami novověkých navážek. Střepů bylo celkově nalezeno bohužel poměrně málo a také jejich přesnější časové zařazení je z důvodu jejich malé velikosti problematické. Navíc okolnost, že byly celá tisíciletí vystaveny působení vlhkého prostředí velmi znesnadňuje jakékoli přesnější datování. Přesto lze jejich stáří rámcově zařadit do období takzvaného ENEOLITU. Toto období zvolna počíná během 4. tisíciletí př. n. l. a jde vlastně o přechod mezi mladší dobou kamennou a dobou bronzovou. Ta v našich zemích začíná počátkem 2. tisíciletí př. n. l. Vedle kamene se v tomto období při výrobě šperků, zbraní a nástrojů začíná uplatňovat nejstarší lidstvu známý kov - měď. Později pak i zlato, stříbro a eletron (slitina zlata a stříbra). Kovových předmětů se z této doby však zachovalo v celé Evropě poměrně málo. Eneolit je zároveň obdobím poměrného neklidu, neboť se objevují zcela nové skupiny kmenů, které se setkávají s domácím zemědělským obyvatelstvem, zápolí s ním a nakonec i splývají. V této době také dochází k relativnímu přelidnění a k řadě z toho plynoucích krizí. Jsou již osídlovány i zemědělsky méně příhodné oblasti. Dochází také ke specializaci některých skupin obyvatel. Ti se vedle tradičního zemědělství orientují také na pastevectví, ale snad i na těžbu surovin a obchod buď s polotovary či přímo hotovými výrobky. Toto přechodné období je tedy jedním z prázekladů naší moderní evropské civilizace.

Tolik tedy o eneolitu z pohledu prehistorické archeologie, vědy, zabývající se výhradně studiem hmotných památek na naše v čase tak vzdálené předky. Škoda, že dávné příběhy, které se udály na území našeho města před tisíci a tisíci lety odnesl nelítostný čas do říše úplného zapomnění.

Karel Faltýnek mladší

Středověká "bílá" keramika v Lošticích

Nikoho v Lošticích patrně příliš nepřekvapí poměrně časté nálezy středověké keramiky. K historii našeho města patří zcela neoddelitelně především jeho dávná hrnčířská tradice.

Nejznámějšími výrobky zdejších hrnčířů (z Loštic, ale i blízkého okolí) jsou takzvané loštické poháry. Jejich značná obliba v 15. a 16. století vedla bohaté muže tehdejší Evropy k tomu, že si nechávali poháry zdobit dokonce i drahými kovy. Jeden z nich se skvostným stříbrným víkem je ozdobou Národního muzea v Budapešti. Patřil rodu Esterházy a sdílí svoje místo ve vitríně s unikátními benátskými skleněnými číši. Málokdo však ví, že kromě loštických pohárů pokrytých charakteristickými puchýřky se v Lošticích vyráběla doslova sérieově i keramika jiná. Typů bylo sice více, ale jednou z nejběžněji vyráběných a užívaných byla keramika bílá, zhotovená z kalionitické jemné kvalitní suroviny. Pokud hrnčíř při výrobě některé nádoby pokazil, končily pak vyhozeny v různých nepotřebných jámách, kterým říkáme střepiště.

Dvě taková střepiště obsahující bílou keramiku byla v polovině měsíce listopadu zdokumentována pracovníky Památkového ústavu Olomouc v ulici Trávník před vjezdem do dvora domu č. p. 31. Výkop pro telefonní kabel široký pouhých 30 cm a hluboký 80 cm zde prořal asi 50 cm tlustou a 170 cm dlouhou vrstvu střepů, kusů přepálených kopulí pecí a rozplavené do oranžova vypálené mazanice. Keramika z tohoto střepiště byla hrubší, mírně písčitá a nebyla nijak zdobena (viz. obrázek). O několik metrů dál se nacházela další asi 300 cm dlouhá a 15 cm tlustá vrstva (v hloubce 65 až 80 cm) střepů a hnědé hlíny. Keramika získaná v tomto střepišti byla jemnější, tenčí a několik střepů - okrajů nádob - bylo zdobeno jednoduchými červenohnědými linkami. Oba soubory keramiky byly datovány do 16. století.

Setkání s němými svědky slávy ale i úpadku loštického hrnčířství je vždy velmi zajímavé a poučné. Snad nic na světě netrvá věčně, ale poctivě odvedené dílo se ze světa nikdy beze zbytku neztratí. Mějme dnes a denně na paměti alespoň tohle poselství našich předků.

Karel Faltýnek ml.

V článku bylo využito informací z NAŠEHO SLOVA ze dne 9. 11. 1983 ... i ten Loštický hrnec stříbrem okovaný.

Dále děkuji za pomoc při datování nálezů PhDr. Pavlu Michnovi z Památkového ústavu Olomouc.

Co nového v Loštické Veselce

Loštická Veselka má za sebou druhý rok své činnosti. Druhým rokem tato mladá dechovka zkouší a vystupuje na veřejnosti. Že se práce mladým muzikantům daří, o tom svědčí tři desítky veřejných vystoupení, koncertů a představení. Hraje převážně v loštickém regionu, ale letos absolvovala i několik vystoupení mimo něj. Dvakrát vyhrávala ve valašském muzeu v Rožnově pod Radhoštěm, hostovala na setkání dechovek v Rohli, Libině a Zábřehu, propagační večer odehrála ve Starém Městě p. Kr. Sn. a Leskovci u Opavy. Dechovka uspořádala pro svoje členy soustředění v červenci ve Starém Městě p. Kr. Sn. a v listopadu v Hynčicích. Kolektiv dechovky tvoří parta mladých nadšenců pro lidovou muziku, kteří nejen nacvičují a vystupují, ale i pořádají vlastní akce. V únoru to byl Sousedský ples, ale hlavní akcí bylo setkání dechovek "Pod loštickým nebem 1996", která se konala 12. října za účasti dechovek z Loštic, Zábřehu, Rohle, Mohelnice a Libiny. Pravou atmosféru pomohli naladit mažoretky ze Zábřehu a taneční pár duo Petřík. Celý večer moderoval Ivo Staniczek z Rohle. Že má dechovka v Lošticích dosti příznivců, to ukázala návštěvnost této akce. Na slavnostním zahájení na náměstí přišlo kolem 600 lidí, večerní vystoupení v kulturním domě navštívilo 300 příznivců dechovky. Milovníci dechovky mohli být spokojeni. A členové Loštické Veselky také. Podařilo se, že dechovka má zase svoje místo v kulturním životě. V současné době se činnost dechovky zaměřuje na zvyšování kvality, nacvičuje nové skladby a připravuje nové akce. Tou první je Sousedský bál, který se bude konat v sobotu 18. ledna v kulturním domě v Lošticích. Loštická Veselka společně s Rohelankou - dechovou hudbou z Rohle, držitelkou Poháru starosty města Loštic o nejpopulárnější dechovku při setkání dechovek 1996 - zve všechny milovníky lidovek k příjemnému prožití večera v tanečním reji, nabízí bohatou tombolu, chutné občerstvení a pěkné zážitky z programu.

Další akcí Loštické Veselky bude Odpoledne s dechovkou a jejími hosty plánované na 1. května a tradiční již III. ročník Setkání dechovek "Pod loštickým nebem 1997", které se připravuje na sobotu 18. října 1997. A co ještě čeká Loštickou Veselku v příštím roce? Kromě tradičních vystoupení by se měla dechovka začátkem roku objevit v nových stejnokrojích, které za přispění Loštické výroby tvarůžků AW a obecního úřadu šije paní Kličková ve svém salónu. Dechovka připravuje natočení první vlastní kazety, která by se měla na veřejnosti objevit koncem roku 1997.

Loštická Veselka by ráda touto cestou poděkovala všem, kteří ji pomohli při pořádání II. ročníku Setkání dechovek, všem sponzorům a přispěvatelům a všem pořadatelům, bez kterých by tato akce nevypadala tak, jak vypadala. Na všechny svoje příznivce se těší při dalších vystoupení Loštické Veselky.

Stanislav Veselý - kapelník Loštické Veselky

V příloze Hlasu Loštic jsme se rozhodli uveřejnit níže uvedené vyprávění. Dlouhé úvody jsou zbytečné. Člověka po přečtení napadne, jak prosté věci jsou někdy snad tím nejdůležitějším. Kamarádství, společné vzpomínky na dětství, vztah k našemu městečku – jakoby se zdálo, že na světě je vlastně jenom hezky . . .

POZOR ! TELEGRAM VŠEM DĚCKÁM NOVÉ ULICE

Nová ulice 3. června 1996

Ahoj děcka .

Vaše vnitřní, vzpomínkami živené touhy, budou konečně vyslyšeny. V předvečer svátku sv. Prokopa, jemuž je zasvěcen místní chrám, v předvečer loštických hodů uskutečníme setkání po letech. Setkání těch, kteří byli dětmi před 40 – 50 lety. První rukypodání bude 6. července ve 14 hodin u Štenclovy pily.

Budte prosím dochvilní a snažte se přijít včas. Stane-li se, že budeme nuceni na někoho čekat, nevadí. Můžeme zatím hrát na honičku s Gustou Malíkem nebo si sedneme na róry a budeme vykládat. Předpokládáme, že nás opět pan Malík zahází dřevem v šupni, když se bude hrát na skovku a Dulka Malíková bude čmíkat. Vezměte s sebou balón, bude se hrát na zaháňky, hrát školka o zed', skákat panák, lehčí postavy můžou skákat přes provaz a ti, kterým toto bude činit potíže, mohou počkat, až se miminka vyspí, a mohou jít vozit Aničku Tollnerovu, Mirku Broklovu, Marušku Suchomelovu, Zdeničku Špičkovu a Janičku Hochovu. Tentokrát se vůbec nebudeme hádat a taky věříme, že nebudeme muset nikoho tahat z vody u Zlámanýho.

K pěknému posezení patří dobré jídlo i pití. Doneste něco dobrého na stůl. Doufáme, že přijedou – Lojzík Rotter, Karlík Theuer, Otká Pyšná a Hana Kuchaříková.

Tak, děcka, 6. července ve 14 hodin u pily. Setkáme se v kulturním sálku pily, který ochotně propůjčili Štenclovi kluci.

Těšíme se – Anička Kukulová a Maja Malíková

Sobota 6. července 1996 – 14 00 hodin – Štenclova pila

Po dojemném uvítání, hlavně s těmi, se kterými jsme se setkali po mnoha a mnoha letech, jsme zasedli ve slavnostně vyzdobeném sále. Pohled na stoly, které se prohýbaly pod dobrotami, nás skoro přesvědčil, že už jsme „v žitě“ a sám generál Pinochet tenkrát při návštěvě chudobínského zámku nám tabuli laskomin mohl jenom závidět. V čele stolu zasedli čestní hosté. Všichni žijící rodiče. Rodiče Malíkovi, Kohoutkovi, paní – Broklová, Niklová a Hochová.

Na začátku jsme se slzami v očích vzpomněli na své předobré rodiče, kteří už nežijí, a vzpomínku věnovali i těm kamarádům, kterým jsme mohli už pouze položit kytíčku na jejich hrob. Na bratry Milana a Mirka Reifovy a Staňu Pyšného. Když oschly slzičky, řeč se převedla na veselejší strunku. Připili jsme na zdraví všem, sálem zaznělo „živijó“ a pozornost se obrátila k legendě našeho mládí, rodičům Malíkovým. Panu Malíkovi jsme předali vysvědčení za jeho celoživotní pochopení pro nás děti a naše darebačiny, paní Malíkové jsme pak vzdali díky za trpělivost, s jakou někdy přivírala oči nad tátou Malíkem.

To bylo tak : Byly prázdniny. Nebo také nebyly a my chodili do školy. O prázdninách i během roku se odehrával život na „rórách“ a kolem nich. Na nich se sedělo, jedlo, povídalo i hádalo, mimo ně se i rvalo. Dnes nevěřím tomu, že jsme vydrželi uvnitř malé, úzké roury sedět a celé

hodiny usilovně škrábat o její stěny zlomky červených cihel. Taky to bývala prima schovka, a později i místo, kde vznikaly první nesmělé projevy lásky, červenala se líčka, uhýbaly těkavé pohledy a možná padla i první slůvka lásky. Možná to bylo právě v okamžiku, kdy Gustik Malík poprvé přišel s rovnými vlasy načesanými úplně dozadu, mokrémi od brilantýny z holičství pana Jevického, Aby si zvykly na nový směr uvázal si síťku. Jinak však běžel život svým tempem. Na neupravené vozovce, po které mnohokrát denně přešel vůz s kládami taženým koňmi, skákala děvčata panáka. Kamínkem se házelo do okýnek a nesmělo se přešlápnout. Když se hráči nedívali, šidilo se. Jindy kluci patou vytočili důlek a hrály se kuličky. Pytlík se nepustil z ruky, o prohrané hliněny se i brečovalo. Když nás bylo hodně, hrálo se na zaháňky. Těch se zúčastnily i starší idoly našich srdcí – Karlík Theuer a Štěnclovi kluci.

Dívky, kterým byly kuličky a zaháňky fuk, se věnovaly činnosti bohubějšší. Hrály si na maminky. Měly kočárky, v nich panenky. V mém kočárku (dnes by to byla záviděníhodná starožitnost) ležela panenka – kluk. Maminka jej koupila po válce u Kristů v Závodí. Měl šikmé oči a říkali jsme mu Čankajšek. K maminkovské výbavě patřila nezbytně nákupní kabelka – síťovka – a téměř povinné byly maminčiny klobouky a „kramflekové boty“. Nožka do nich celá zapadla, po chodníku moc klapaly, nožky se viklaly, a o to tady šlo. Někdy se „maminky“ mezi sebou pohádaly, ale věřte, nejhorší nadávka byla „Seš blbá?“ a „neděle se.“ Nadávky dnešního typu jsme tenkrát neznali.

Když jsme byly, my děvčata trochu větší, staly jsme se chůvami živých miminek, a to už se za nás naši vrstevníci kluci styděli.

Ale ještě na chvíli se vrátím zpět. Kromě hrátek v ulici jsme trávili spousty času u Třebůvky. Reifovi kluci byli opravdoví rybáři, protože měli udice. Ostatní pytláčili. Na koupaliště pod

Borákem bylo daleko, nám stačil „Doléček“ pod pilou a Zlámaný. Tam byly víry, kluci machrovali, skákali z pařezu do neznámé hloubky, která měřila asi metr osmdesát, a nezdá se, že by vylézali na břeh s rozříznutou patou či čelem, ale hrdinové. Od Zlámaného nebylo daleko do „Švarcové žmolene“, odtud do kukuřičného pole a dále na pole s „rápkó“, která ač kradená, měla výtečnou chuť.

Ale to nebylo všechno. Úderem sedmé hodiny večerní zmizeli všichni ve svých domovech, za chvíli se téměř všichni vynořili s krajícem namazaným „sadlem“ a směřovali před Malíkovy, kde se trpělivě čekalo až se pan Malík vrátí z fušky. Někdy už se stmívalo a my čekali, až jsme se konečně dočkali. V zatáčce zarachotilo kolo a objevil se dlouho očekávaný pan Malík, někdy i pan Kócha. Opřel kolo o plot, na slova paní Malíkové „Táto, te zase blázníš,“ nereagoval, mávl rukou, stanovil, kdo bude hledat, a hra na skovku začala. Jeden čmikal, zbytek hordy prolezl dírou v plotě na pole Šilberských, kde jsme občas všichni byli nemile překvapeni samotným majitelem, který si podvečer svoje pole preventivně z neznámých důvodů obcházel. V obilí se dobře schovávalo. Později pak, když pole obdělával zahradník pan Veverka, se v lánu kvěťáku ukrývalo hůře, a proto se naše noční cvičení přesouvala k Třebůvce. Tam se nad námi uzavíralo pšeničné a kukuřičné pole, ve kterém ukrytý pan Malík, coby zlatý poklad, byl nalezen až pozdě v noci.

Nezapomenutelné byly události kolem 1. máje. U Malíků se vztyčila májka, která se musela podle starých zvyklostí hlídat a nakonec skácet. Protože několikrát nám ji výrostci z Kopce skáceli uprostřed května, zželelo se panu Malíkovi dětiček, vyrobil májce podvozek na kolečkách a pro jistotu na noc zajela májka za plot do zahrady. Takže jsme ji uhlídali a předposledního máje se mohlo po Lošticích jezdit zvát na kácení, spojené s divadlem. Kostýmy byly vlastní, děj

Nikdo z nás tenkrát
netušil, že 26. listopadu
odejde paní Malíková
navždy.
Budeme na ni
vzpomínat.

představení vlastní, vlastní režie, koláče – paní Malíkové a podupaná zahrada – Malíkova.

Bylo by nekonečné, kdybych vzpomínala na další střípky z našeho mládí. Třeba na májové pobožnosti, kdy se nám Gusta Malík jevil v úplně jiném obdivuhodném světle. Byl vážný, protože v kostele ministroval, uměl zvonit u oltáře, taky dovedl rozzvonit věžní zvony, a to byl kumšt.

Když jsme vycházeli z kostela, byla už tma a vzduchem létaly tisíce a tisíce chroustů. Nejedna z nich našel svou smrt v čichsi kalhotách či za košilí.

A léta běžela . . . , vážení. My dospěli, vychovali děti a dnes se velmi často vracíme do atmosféry minulých let, do let našeho mládí. Tenkrát se knihy čítávaly nahlas a hodiny šly pomaleji. Lidské srdce totiž zapouští kořínky nejsilněji tam, kde se člověk narodil. Je to sice pravda, ale ne celá. Ono je to totiž tak, že člověk roste a dospívá, poznává nové kraje a nová místa a ty kořínky zapouští i tam. Dál a dále. Nikde však nevoní linecká kolečka, perníčky, buchty a koláče jako doma u maminky či bábinky. Nám, co jsme se tu o pouti sešli, voní ještě dvě slova. Nová ulice, chcete-li „Nová olec“. Když si představíme ulici našeho mládí, probudí se v nás spousty příběhů, které se k ní vážou. Všichni jsme si tato místa ohradili jakýmsi zlatým plotem úcty – jak říká pan Nepil – a tento kraj s těmito zlatými plůtky, byl nám domovem. Slovo domov zní tak hebre a budí v nás pocit bezpečí. Většina z nás svůj domov opustila, nebo jej občas opouští, ale všichni víme, že nejkrásnějším zážitkem každé takové cesty je návrat domů. K rodičům. Važme si toho ! Tenkrát o té pouti, kdy se nás u pily sešlo hodně přes třicet a večer jistě více, jsme seděli coby rodiče, ale také už prarodiče. Bylo nás tam pár, co pamatujeme 8 prezidentů, pár říšských protektorů, ale všichni, jak jsme tam seděli, pamatujeme všechny generální tajemníky. V našem osazenstvu však byla jedna rarita. Všichni kluci uměli jezdit pod štanglů. Dlouho do noci jsme povídali a taky pomlouvali svoje děti. Žijeme v domnění, že pánbíčkovi – kdysi, když rozdával, se asi moc a moc zatřásla ruka a ukáplo mu o krapánek víc něčeho, třeba fosforu, následkem čehož jsme prý byli lepší, zdvořilejší, pravdomluvnější a slušnější než dnešní generace. Chyba lávky !! To si jenom myslíme. Mládí, ať je kdekoliv, je všude stejné. Dnes se tvrdí, že máme vychovávat vlastním příkladem. Naši rodiče nás spráskali na jednu hromadu a „bel pokuj“.

Naše babičky snily o tom, aby jejich vnoučata usínala se šunkou pod hlavou, no vidíte, zrovna my nemůžeme zapomenout na bórko, placke, melto, zemsky v popelo, neometó mrkvo z pole a kradené rybíz z Kriglové zahrade.

A tak jsme v těchto vzpomínkách strávili překrásné celé odpoledne, večer i celou noc až do ranních hodin.

Vzpomínky se střídaly, všichni se vypovídali, až do božího rána se ozývaly salvy smíchu. Nikomu ze sousedů to prý nevadilo. Smáli se s námi. Sousedé Škodovi si prý k ránu s úsměvem na rtech zavřeli okna, aby se alespoň trochu vyspali.

V příštím roce na sv. Prokopa nebude spát nikdo, protože tam u pily bude „Nová olec“ celá, takže nebude mít kdo spát. Možná bude na pořadu i tanec. Tentokrát magnetofon značky Philips a pyramida cédéček mlčely. Nebyl čas. Snad opravdu příště.

Rozesmátí jsme se k ránu ubírali šťastni ke svým domovům. Já bohatší o něčí žlutý deštník, který používám. Zatím nikomu nechybí.

Ráno, probuzena křikem a smíchem, jsem otevřela okno do ulice, abych pozdravila nový slunečný den. Nastojte! Nová ulice plná dětí. Děvčátka s kočárky a švihadly, kluci s balónem.

Jenom te róre cheběle . . . !

Vzpomínala A. Kukulová – chcete-li Letochová

P.S. Děkuje Svatovi Štenclovi za propůjčení sálu a sponzorský dar. Všem za vytvoření báječné atmosféry.

2. SOUSEDSKÝ PLES v Lošticích

pořádá kulturní dům v Lošticích a Loštická Veselka v kulturním domě
v sobotu 18. ledna 1996 - začátek v 19. hodin

Hraje Loštická Veselka - kapelník Stanislav Veselý

a Rohelanka - kapelník Josef Siegel

Bohaté občerstvení - čohácké speciality

Bohatá tombola - bohatý program - soutěže, zábava.

Kašparovo okénko aneb Co nového do Památníku A. Kašpara

Jak určitě již někteří z vás zaznamenali, došlo ve zdejším Památníku ke změně ve funkci správce, což ale, jak pevně doufám, neovlivní v negativním slova smyslu práci tohoto kulturního stánku a naši vzájemnou spolupráci. Ovšem jeho činnost budete moci s odstupem času posoudit hlavně vy, neboť můj názor nemusí být z pochopitelných důvodů zcela nezaujatý. Proto bych vás touto cestou chtěla poprosit o všechny vaše připomínky či názory vztahující se k PAK, za něž předem děkuji.

V současné době i nadále pokračuje "souboj" s dřevomorkou, která zachvátila podlahu v expozici věnované historii Loštic, což je také příčinou jejího uzavření. Zdá se však, že se už postupně "blýská na lepší časy" a expozice by snad měla být v poměrně krátkém časovém horizontu, po rozsáhlých technických úpravách, znovu otevřena.

Na příští rok se plánují nezbytné úpravy dvora, které zajistí všichni návštěvníci rádi přivítají, neboť už tak nebudou nuceni při své návštěvě pozorovat současný neutěšený stav.

Na závěr nesmím ještě zapomenout na důležitou informaci - od 1. listopadu až do března příštího roku je Památník A. Kašpara otevřen pouze pro objednané zájezdy, z důvodů nezbytných prací v depozitářích. Z. J.

Výstava obrazů P. A. Taťouna v rosickém zámku

V době od 21. září do 30. října budou mít návštěvníci rosického zámku příležitost shlédnout tvorbu malíře, ilustrátora a restaurátora Pavla Alexandra Taťouna z Loštic. Při této příležitosti bude dobré ho představit několika slovy občanům našeho města.

Pavel A. Taťoun pochází z Loštic, měst. části Vlčice. Jako malíř se řadí mezi nemálo umělců tohoto žánru, kteří se do kulturní historie Loštic dosud zapsali. Není mnoho měst či obcí, kterým by bylo dopřáno takového štěstí. Třicet let působil v Lošticích Adolf Kašpar, který je znám svými snad nejzdařilejšími ilustracemi románů K. V. Reise, B. Němcové (Babička je s jeho ilustracemi nejvíce vydávána) a mnoha dalších spisovatelů. Dále zde tvořil malíř Hugo Šilberský a celá plejáda dalších. Ve dvou případech se v Lošticích vyskytly celé malířské rodiny. Působil zde i malíř St. Lolek, žák prof. Mařáka na pražské akademii. Jsou tedy Loštice nejen městem "pravých olomouckých" tvarůžků, ale snad se dá říct, že některá ze sudiček jim přisoudila i roli líhně či domova malířů.

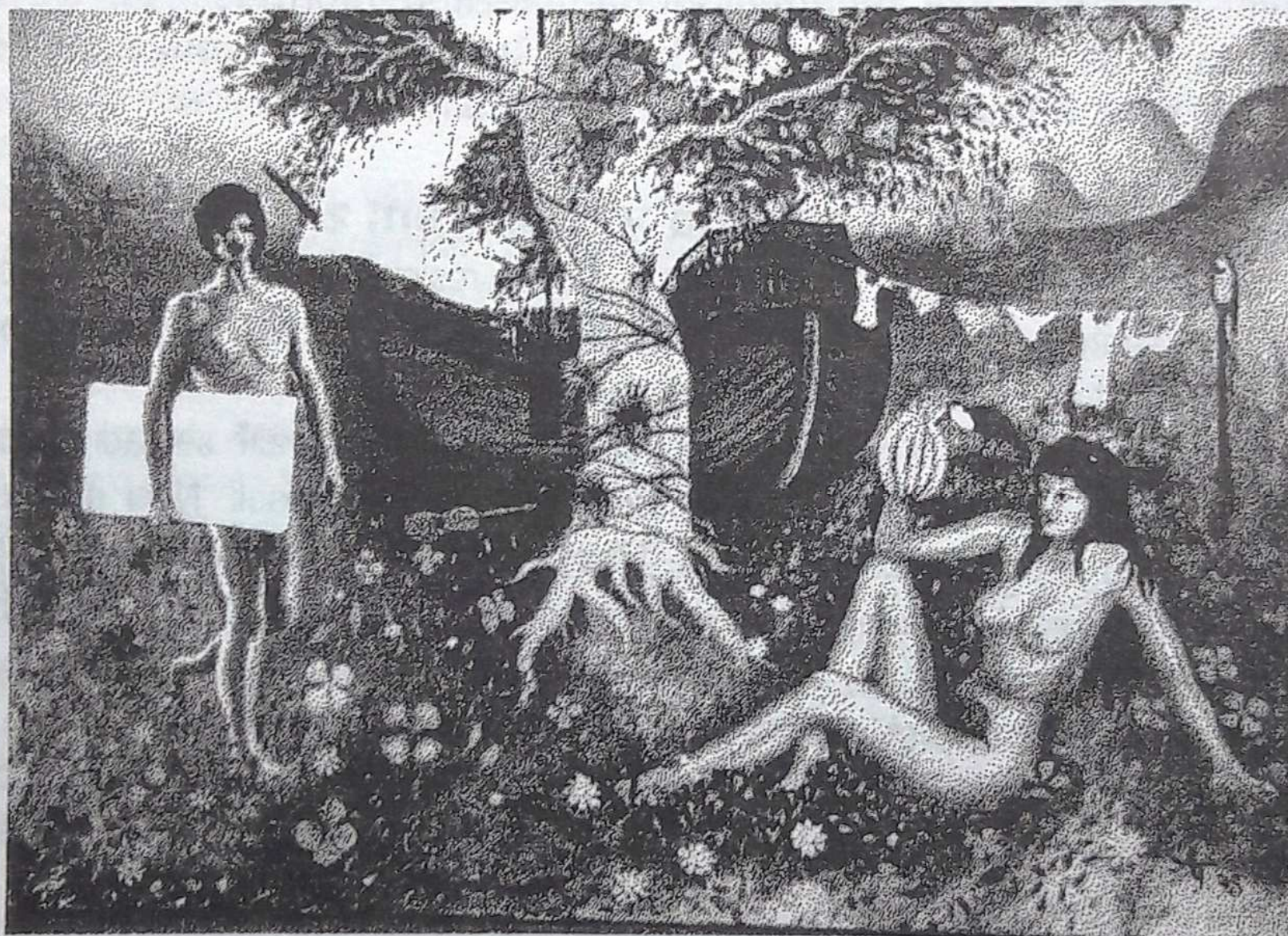
P. A. Taťoun se narodil 6. 9. 1954 v Rýmařově. Do svých sedmi let žil s rodiči v Lomnici u Rýmařova, potom v Praze. Vstupem do manželství se osudově vrací do svého kraje. Maluje od útlého dětství. Neustále si ověřuje různé malířské techniky. Stejně tak umělecky roste tím, že absolvuje různé malířské způsoby výtvarného vyjadřování. Od abstrakce, surrealismus přes impresi a expresivní malbu po dnešní zakotvení v symbolickém vyjádření vizí s nezřídka velmi reálným obsahem. Je absolutním autodidaktikem. Pro své pacifické přesvědčení, z něhož vychází i jeho odmítnutí vojenské služby, byl komunistickým režimem "vychován" způsoby tehdy v takových případech nejčastěji používanými – státní bezpečností a "vědeckými" metodami psychiatrie. "Zásluhou" StB je krátce po zahájení zastavena jeho výstava v r. 1985 v Lošticích pro "nevhodné námětové zaměření autora". Velký obraz Pád velkého Babylonu, s mnoha aktuálními motivy, byl zabaven a několik měsíců zkoumán. Po této události již nemohl P. Taťoun vystavovat až do konce r. 1989. Podobně se o něj StB zajímala poté, co obeslal výstavu BBC v Londýně bez souhlasu státních orgánů v r. 1982.

Uměleckou úroveň P. Taťouna si ohodnotí každý návštěvník výstavy podle svého cítění sám. Chci pouze upozornit na jeden jeho obraz, který považuji za netoliko výtvarný počín, ale také za inspirativní. Jde o obraz Loštický výběr, na němž jsou v situaci při partii kulečnicku vyobrazeny významné osobnosti loštické historie až po současnost, které i u kulečnickového stolu v hotelu u Coufalů daly dostaveníčko. Je tu např. A. Kašpar, Alpis Wesels – zakladatel průmyslové výroby tvarůžků v Lošticích, malíř Lolek, starostové atd.

Obrazy P. Taťouna zdobí sbírky sběratelů malířského umění v různých končinách naší matičky Země. Rosičtí občané, a snad nejen oni, se mají na co těšit.

Výstava bude zahájena vernisáží v sobotu 21. září v 18,00 hod., a ukončena 30. října. Po tuto dobu bude přístupná podle denní otevírací doby zámku, tj. denně mimo pondělí v čase od 9 do 12 a od 13 do 17 hodin.

Mir. Staněk

Dostaveníčko volyňských Čechů

Ani pochmurné a deštivé počasí, které vládlo v sobotu 7. 9. 1996, nezabránilo volyňským Čechům v konání v pořadí již třetího setkání, které se uskutečnilo v kult. domě v Lošticích. Ze všech koutů Čech a Moravy se sešlo 164 účastníků. Nechyběl ani zástupce pražského regionu Ing. Hoffman. Dopolnedního programu se zúčastnil také starosta města Ing. Petr Vintrocha. Jeho přítomnost byla přijata s povděkem a potleskem.

V odpoledním kult. zábavném pořadu se představila skupina mažorettek z Mohelnice a taneční soubor paní Jarky Seidlové z Loštic. Byla to přehlídka krásy a šťastného mládí. Ukrajinskou píseň zazpívala ukrajinská zpěvačka a houslistka, která pracuje v Lošticích. Ing. Hoffman přednesl ukrajinskou báseň a sálem zazněla také volyňská hymna. K dobré náladě a pohodě vyhrávala Loštická 4. Nejstaršímu účastníku panu Machovi z Podolí, který má teprve 90 roků, bylo vyhlášeno sólo s dámskou volenkou. Muzikanti mu zahráli a Standa Geppert zazpíval valčík s přiléhavým názvem Kdepak je to moje zlaté mládí a pan Mach vystřídal v tanci všech 20 dam, které kolem něho utvořily kruh. Jeho kondice a elán připomínaly mládí nevybouřené.

Pružná zábava pokračovala až do 19 hod. Spokojení návštěvníci odjížděli do svých domovů s pocitem nepromarněné, ale dobře prožité soboty, na kterou budou dlouho vzpomínat.

Uspořádání takového setkání není jen tak jednoduchou záležitostí. Hlavním organizátorům panu J. Machovi z Loštic, jeho bratrovi Vlád'ovi z Libivé a panu Reblovi z Úsova se to povedlo na jedničku. Srdečný dík. *Standa*

SPORT

Před zimní přestávkou

Před měsícem skončila další podzimní sezóna kopané a je tedy na čase bilancovat. Nejprve se však podíváme na začátek léta, kdy se podstatně měnily kádry mužstev. A-mužstvo převzali trenéři Jiří Zapletal z Litovle a František Šilberský, starší žáky p. Bedřich Bayer a František Rosulek a mladší žáky p. Petr Šilberský a Jaroslav Winkler.

Po nevydařené loňské sezóně a po zhodnocení možností družstva dorostu se rozhodl výbor fotbalového klubu toto družstvo nepřihlásit do soutěže. Zbývající chlapci dostali příležitost hostovat v Mohelnici a Paloníně. Naopak jsme se rozhodli obnovit družstvo starších žáků, což se ukázalo jako šťastné řešení.

A-mužstvo letos zahájilo třetí sezónu v I. A třídě a výsledné umístění a počet bodů je pro všechny velké zklamání. Po kvalitní přípravě se podařilo dát dohromady jeden z nejsilnějších kádru v soutěži. Před sezónou a v jejím průběhu přišli na hostování z Mohelnice Ondřej Uhlík, Petr Ernekr a Jiří Sobotka, ze Zábřehu Michal Prokeš, z Litovle Luděk Dvořáček, z dorostu se výborně chytil Aleš Pokorný. Největší slabinou našeho družstva bylo proměňování šancí. Prakticky jedinou radostí byla výhra v derby proti mužstvu z Moravičan, která byla podtržena rekordní návštěvou a skvělou atmosférou. Podzimní bilance: 4 výhry, 2 remízy a

---

7 proher, skóre 13 : 20, 14 bodů a 10. místo v tabulce. Nejlepším střelcem byl Ferdinand Salamon se 6 góly. Doufejme, že v jarním pokračování se probudí i ostatní střelci a budeme v tabulce stoupat vzhůru.

Zatím co v župní soutěži nám pšenka nekvetla, v okresních soutěžích naše družstva dominovala. B-mužstvu postup do okresního přeboru loni proklouzl mezi prsty a proto se od začátku soutěže pustilo s předsevzetím letos III. třídu vyhrát. V kádru převažují mladí talentovaní fotbalisté vhodně doplnění několika zkušenými borci. Velký problém bylo najít k mužstvu trenéra, nakonec se této úlohy ujal opět p. Jaroslav Vyroubal. Na konci podzimu má naše B-mužstvo skvělou bilanci: 10 výher, 2 remízy, žádnou prohru, skóre 36 : 7, 32 bodů a samozřejmě 1. místo. Velkou výhodou pro jarní část jsou výhry na hřištích nejbližších pronásledovatelů – v Hrabové 5 : 1 a v Jestřebí 1 : 0. Nejlepšími střelci byli Aleš Pěnkava s 9, Pavel Kolár se 7 a Josef Navrátil se 6 góly.

Družstvo starších žáků bylo obnoveno po třech letech a vede si velmi zdatně. Přesto, že většina hráčů je ve věku mladších žáků, v domácím prostředí neztratili ani bod při skóre 35 : 0 a imponující je i výhra v Paloníně – neuvěřitelných 25 : 0. Bohužel v úloze hostů už tak úspěšní nebyli, většinou se neumí vyrovnat s tvrdostí soupeře. Přesto je bilance potěšující: 8 výher, 3 prohry, skóre 62 : 6, 24 bodů a 2. místo. Nejlepší střelci: Martin Bayer 19, Lukáš Gross 15, Roman Konečný 14 a Václav Paták 6 gólů. Největší slabinou je příliš úzký kádr hráčů, který před sezónou posílil i Lukáš Kilkovský z Moravičan. Mladší žáci pokračují v dobrých výkonech posledních sezón. Pod vedením nové trenérské dvojice se fotbalu věnuje velké množství malých adeptů kopané. V samotné soutěži je pak družstvo vhodně doplňováno staršími žáky, samozřejmě odpovídajícího věku. Tito potom usměrňují své mladší kolegy přímo na hřišti, což se projevilo hlavně v souboji s nejtěžšími soupeři – Zábřehem a Úsovem. Závěrečná bilance podzimu: 5 výher a 1 porážka, skóre 23 : 5, 15 bodů a 1. místo v tabulce. Nejlepšími střelci byli Roman Konečný se 7 a Jan Morávek s 5 góly.

Na závěr bych se chtěl zmínit ještě o finančním zabezpečení oddílu. Přes některá slibná jednání a ujištění firem stojí financování loštického fotbalu na dotacích městského úřadu. Je paradoxní, že fotbalu přispívají spíše firmy z Mohelnice než z Loštic, kromě stálého příznivce p. Jiřího Štiku. Pracovníkům MÚ Loštice patří také poděkování za údržbu fotbalového areálu. Nechtěl bych zapomenout ani na obětavou práci pánů Stanislava a Rudolfa Geppertových, bez kterých si chod oddílu ani neumíme představit.

Jarní sezóna by měla začít 29. března a věřím, že návštěvy, které patří k největším v soutěži, budou i nadále stejně jako kvalitní fotbal častými hosty na našem hřišti. –pk–

V Lošticích máme mistry I. ligy

Ano, je tomu skutečně tak. Po napínavém průběhu posledního závodu 1. ligy v lovu ryb udicí – plavaná, bylo vše jasné. Loštice, pro někoho možná neznámé městečko kdesi na Moravě, vybojovaly v konkurenci celkem 12 družstev 1. ligy historický úspěch – první místo. O prvenství se zasloužili závodníci Marian Hasoň, Josef Konopásek, Jan Heidenreich, Vlastimil Heidenreich a trenér Josef Konopásek st. Vítězné družstvo MO Loštice jako mistr ČR bude naši republiku reprezentovat na mistrovství světa klubových družstev v roce 1997. Loštice jsou možná nejmenší město v Evropě, které má republikového mistra. O to více si úspěchu jistě cení nejenom všichni příznivci tohoto netradičního sportu, ale snad všichni loštičtí. Takže – gratulujeme. "Petrův zdar a Mistři do toho."

Duatlon v Lošticích

V sobotu 24. srpna 1996 se konal v Lošticích první ročník loštického duatlonu. V počasí, které lákalo spíše na koupaliště, se na start postavilo 40 závodníků z České republiky a Polska. Pořadatele mile překvapila účast nejlepších družstev České republiky Čs. spořitelna TT team, SK FD Litomyšl a účast polského družstva Harfa Wroclaw. V krásném okolí Loštic čekalo na závodníky 8 km běhu, 35 km na kole a 4,5 km běhu. Celý závod se odvíjel pod taktovkou závodníků Čs. spořitelny, mezi které se dokázal vklínit pouze Petr Štěpař z Moravské Třebové. Zklamáním pak byl výkon závodníků z Polska. Vyhlášení závodu, jakož i start a cíl se uskutečnilo v restauraci Na Pešti, kde závodníci a jejich doprovod vyjádřili plnou spokojenost s průběhem závodu.

Tri klub Loštice chce touto cestou poděkovat sponzorům závodu: Městský úřad Loštice, A. W. Loštice, Cyklocentrum Mohelnice, Kamler Mikulíčka, Elektro Kos, Papírnickví fa Nejedlý, Herba H, Obuv Lolková.

Výsledky závodu kategorie muži:

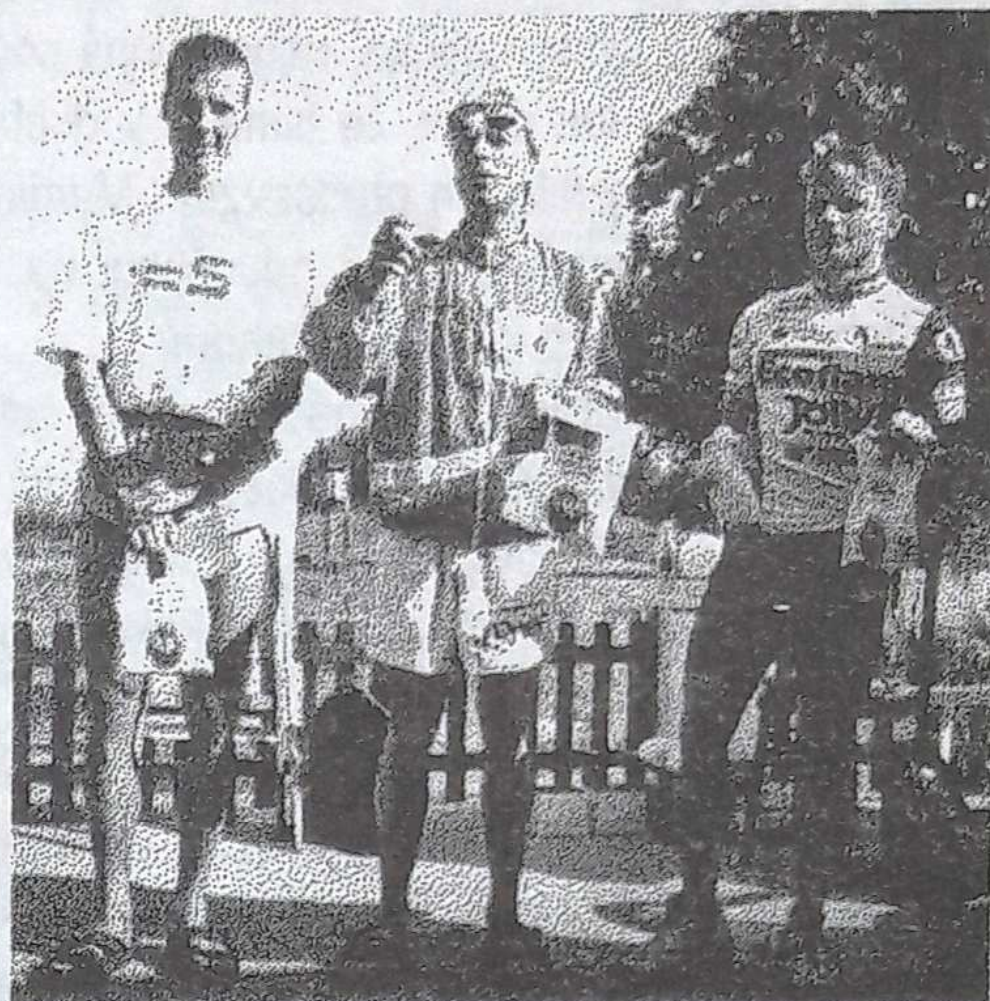
1. Aleš Dedek Ústí nad Labem
2. Pavel Potůček Ústí nad Labem
3. Petr Štěpař Moravská Třebová

Veteráni:

1. Miroslav Krsek SK FD Litomyšl
2. Jaroslav Krsek SK FD Litomyšl
3. Petr Čižmák SKP Nový Jičín

Kaniščev Roman

Muži zleva: 2. místo – Pavel Potůček;
3. míst – Petr Štěpař; 1. místo – Aleš
Dudek

Cyklokrosový svátek v Lošticích

V neděli 24. listopadu se v Lošticích sešla při závodě Českého poháru skutečně špičková konkurence. Z předních českých závodníků nechyběl nikdo, takže několik stovek diváků sledovalo souboj hned několika mistrů světa. K vidění byly souboje Lukeše, Elsnice, Ausbuhera, Camrdy, Kvasničky, Šimůnka nebo úřadujícího mistra ČR v cyklokrosu Pospíšila.

Právě ten nakonec v závěrečném spurtu vybojoval těsné vítězství před Šimůnkem. Výborně zajel i odchovanec místního SKC Loštice, dnes člen Dukly Praha, Emil Hekele ml. V silné konkurenci lze považovat konečné 11. místo za úspěch.

Za připomínku stojí, že závod se uskutečnil především díky neutuchající aktivitě Emila Hekeleho, který, půjde-li to tak dál, uspořádá s hrstkou nadšenců v Žadlovickém parku v budoucnu také mistrovství světa.

Vzpomínky z mládí asi před 70 lety – Famfáry na věži

Farnost loštická měla jednu zvláštnost, kterou neměli nikde v okolí. A to byly famfáry na věži. Co to bylo famfáry, dovíte se za krátko.

Předvánoční čas vyžadoval veliké vypětí zvláště pro hospodyně. Uklízení, nakupování, pečení a hlavně vaření, aby štědrý den byl opravdu štědrý. Únava se projevovala i u dětí, které, aby viděly zlaté prasátko, musely se celý den postit. A tak oštipovaly vánočku a sem tam kousek cukroví a prasátko nikdy neuviděly. Ale už se stmívalo a o 18 hod. zvonili klekání. My jsme věděli, co bude následovat, a tak jsme honem spěchali na dvůr a s napětím poslouchali. Asi 5 muzikantů vystoupilo na věži, tam hráli koledy a to byly ty slavné famfáry. Když dozvonili klekání, tak muzikanti zahráli "Narodil se Kristus pán, radujme se..." Potom zase zvonily zvony a po nich zahráli "Nesem vám noviny, poslouchajte". Na to pak zvonili po třetí a muzikanti zahráli "Zpívala synu maticka" nebo "Tichá noc, přesvatá noc ..." a to byl konec famfárů.

My jsme byli tak dojati, že jsme si v duchu slibovali, že budeme hodní, učit se a pomáhat rodičům, ale to bývalo jen předsevzetí. Maminka a tatínek vždycky vzpomínali na ty, kdo ještě před rokem poslouchali, a už odpočívají na hřbitově. A také smutně říkali "Kdo se dočká příštích vánoc a těch krásných famfárů."

My jsme byli šťastni, že máme hodné rodiče, a že žádný z rodiny neumřel. A v té tesklivé náladě jsme si připomněli, že dnes je štědrý den a štědrý večer. Honem jsme pospíchali do teplé kuchyně, pomodlili jsme se a zasedli k večeři. Jak nám po tom celodenním půstu chutnala dobrá vánočka, závin, káva, někdy i kakao a maminka upekla perníčky a cukroví. Tatínek se na chvíli vytratil, ale hned se zase vrátil a volal: "Děti, už tady byl Ježíšek!" A my jsme utíkali do vedlejší světnice a tam zářil vánoční stromeček, který nám rodiče nastrojili. Svíčky, bány, prskavky a pod stromečkem dárky. To jsme jásali a dychtivě rozbalovali dárky, které byly skoro stejné jako před rokem. Ponožky, rukavice, pastelky a nějaká hračka. A měli jsme z nich radost, vždyť nám je připravili naši milí rodiče. A tak jsme se zabavili a už zvonili na půlnoční mši svatou. To bylo 23 hod. a pak zvonili každou čtvrt hodinku. I my jsme spěchali do kostela a tam už bylo plno lidí a nejvíce z vesnice. O půlnoci odbíjely hodiny na tympány a pokračovala mše svatá a krásné koledy. Nám se nejvíce líbivala "Milí dobří pastuškové, kam tak pospícháte." Tu zpíval pan Jan Rosůlek. A tak jsme poslouchali a necítili jsme ani zimu, a když byl konec, tak se nám nechtělo odcházet.

Doma jsme se zavrtali do teplých pelíšků a ráno, když nás maminka budila, tak se nám moc nechtělo vstávat. Umyli jsme se a šli do kostela, kde byla mše svatá pastýřská. Po kostele jsme se doma bavili, zkoušeli pěkné pastelky a hráli jsme si. Maminka vařila sváteční oběd a odpoledne přišli strýčkové a tetičky na besedu. Tenkrát ještě nebylo rádio ani televize, tak vzpomínali a vyprávěli, jak bývalo za jejich mládí apod.

Druhý den bylo sv. Štěpána, děti chodily na koledy a už bylo po vánocích. My jsme litovali, že to tak uteklo a zase bude škola. Ale těšili jsme se, že za rok budou zase vánoce a s nimi plno radostí a ty krásné famfáry na věži.

Jindřich Geppert, 81 let

Bylo a již není

Dvě překrásná místa v loštickém lese navštěvuje mnoho generací. U Huberta, dříve U strážného dubu, byl obrázek, později nahrazen soškou sv. Huberta. Tak tomu bylo i U Františka, kde ochotná ruka vážené rodačky namalovala nový místo toho starého, zchátralého. Dnes, když tato místa procházím s vnoučaty a vyprávím pověsti o bílém jelenu a poslušném vlku, koukají na nás prázdná místa a na sloupu oznámení, že obrázek se nachází v muzeu – stejně jako sv. Hubert. Málo rodáků ví, že kamennou lavičku a sloup postavil vážený loštický občan na přání svého otce roku 1935. Tato téměř posvátná místa přežila válku, totalitní čas a vždy se našla ochotná ruka, aby tato místa byla opravena a uchována. Na kamenné lavičce sedával kdysi staříčkový loštický pan učitel a napsal překrásnou báseň, kde je také psáno: "... lavička kamenná v zeleném chvoji, nad ní sloup s posvátným obrázkem stojí ..." Dnes by musel napsat, lavička kamenná v uschlém chvoji, rozbitá, nad ní prázdný sloup stojí, který nic neříká. Když stojím s vnoučaty na kopci a dívám se na Loštice, vyprávím, jak tam za okny muzea na překrásném místě stojí sv. František a sv. Hubert, smutně se dívají na kopec a čekají na zázrak.

Najde se někdo z rodáků, který namaluje na kus plechu kopii obrázků? To asi těžko. Dneska ani kuře zadarmo nehrabe, snad kdyby se vykopal poklad z "peněžitého dolu", ale je tam jen zarostlá díra. Tak jen tajně doufám, že jednou některé mé vnouče dokáže namalovat na kus plechu obrázky podle mého vyprávění a tato místa budou našim potomkům zachována. Stane se tento zázrak dříve, nebo jsou již naše srdce tak kamenná. Rodáci, opravdu nedokážeme uchovat tato místa pro naše potomky?!

Helekalová Antonie, Vlčice č. 660

O tom, že opravdu ne všichni mají srdce kamenná, svědčí následující příspěvek.

Krásný hled je na ten Boží svět

V loštickém lese je mnoho míst, odkud je nádherný pohled nejen na Loštice, ale i do širokého okolí. Snad nejkrásnější výhled je z lesní partie zvané U Františka. Po vykácení staletých velikánů se naskytá krásný hled na ten Boží svět. Pohled na chatovou kolonii na "Masnicích", na vápencový lom u Vitošova nebo celkový pohled na Jeseníky je nepopsatelný. Samotné Loštice pak leží před námi jako městečko na dlani. Jen několik málo metrů od Františka na nejvyšším místě nad Lošticemi (405 m. n. m.) stávala dřevěná rozhledna, která bylo pro zchátralost po druhé světové válce odstraněna. Nejpříťažlivějším je, nebo lépe řečeno byl, obrázek sv. Františka, po kterém je toto místo pojmenováno. Tento obrázek podle vyprávění pamětníků namaloval loštický rodák akademický malíř Jan Smittal na přání jisté loštické občanky, která na toto místo ráda chodila. Na původním obrázku zapracoval zub času tak, že musel být nahrazen novým, který namalovala před třinácti roky loštická rodačka, řádová sestra Malvína, občanským jménem Mirka Černá. Pod obrázkem bývala umístěna lavička, která sloužila k odpočinku kolemjdoucím turistům a houbařům. Lavička byla před několika lety pravděpodobně při kácení lesa padajícím stromem rozlomena a pohozena do křoví. Milovníci přírody ze zbytků lavičky a několika velkých kamenů zhotovili provizorní posezení u cesty vedoucí od Františka k Žernůvce. V roce 1994, kdy během horkého léta vypuklo nebo

bylo založeno několik lesních požárů, nebylo ušetřeno ani místo v bezprostřední blízkosti obrázku. Několik stromků bylo ožehnuto a spáleno, obrázek však zůstal vcelku neporušený.

Ne všichni poutníci přicházejí na toto místo pokochat se pohledem na krásy přírody. Na sklonku léta roku 1994 doposud neznámý pachatel několika ranami z pistole obrázek rozstřílel. Nevím, co vedlo ničemu k tomuto obludnému činu. Snad přítomnost sv. Františka na obrázku. Každopádně zasluhuje opovržení všech milovníků přírody.

Loštický varhaník Petr Holíš má rád kromě své manželky a hudby také přírodu a všechno živé a krásné v ní. Proto prostřílený obrázek spolu s Karlem Faltýnkem ml. sundali a dali jej renovovat opět k řádové sestře Malvíně.

Věřím, že při letních toulkách lesem najdeme obrázek se sv. Františkem i s novou lavičkou, kterou přislíbili zhotovit loštičtí turisté, opět na tom správném místě, kam patří a že bude i nadále ochráncem našich doposud krásných lesů.

Stanislav Geppert

Poděkování za pomoc při dokončení obrázku sv. Františka patří loštickému řezbáři p. Jaroslavu Benešovi a za pomoc při jeho instalaci p. Václavu Vyhlídalovi. Srdečný dík oběma. P. H.

Z dalšího vyprávění naší maminky

Hned po dušičkách toho roku přijel sv. Martin na bílém koni, nadělil hodně sněhu a svánovským kopcům zůstal věrný až do jara 1900. Pomalu se blížily vánoce, a jejich příchod připomínaly roráty, to byla duchovní příprava na svátky.

Ze všech chalup chodili lidé na roráty dlouhou lesní cestou do kostela na Bouzov. Každý si nesl lucerničku se svíčkou. Bylo to prý krásné, když lampičky blikaly jako bludičky v lesní tmě. Na zpáteční cestě se už rozednívalo, a tak se šlo lépe a cesta rychle ubíhala. Děti chodily do školy, a když přišly domů, připravovaly si ozdoby na vánoční stromek. Tenkrát nebyvalo tolik ozdob jako teď. Z barevných papírků lepili řetězy, zlatili ořechy, balili sušené švestky do pěkně natrásněných papírků, zdobili krabičky od zápalek atd. Maminka jim upekla perníčky a měli pěkný stromek. A i v těch nejchudších chalupách ušetřili trochu mouky, aby měli na vánočku a koláče. Všichni se činili a pomáhali, aby měli pěkný štědrý večer.

František, maminčin starší bratr, se učil zámečnickem. Někde si sehnal starou pistoli, a tak seděl u stolu a opravoval ji, čistil a mazal, aby dobře střílela. Chtěl s ostatními kluky oslavovat narození Spasitele. Nevěděl však, že je nabitá, a jak zavadil o spoušť, vyšla strašná rána. Všechno bylo začazené a ten zápach ze střelného prachu prý byl hrozný. Když se probrali z prvního uleknutí, hleděli, jestli se někomu něco nestalo. Bylo jich v té kuchyňce pět dětí a rodiče, a tak by nebylo divu, kdyby střela někoho zasáhla.

Štědrý den měli pokažený, stále mluvili o tom, co se mohlo stát a jakému nebezpečí ušli. Bohudíky, že se žádnému nic nestalo. Měli jen strach z četníků, aby se to nedověděli. Ti však raději dávali přednost teplu domova a kouzlu vánoc, než aby chodili ve sněhu a mrazu na pochůzky po vesnicích.

Jejich maminka prý věřila, že František chtěl tou střelou oslavovat narození Ježíška a on se mu za to odměnil, že to tak dobře dopadlo.

Moje matka zemřela v roce 1976 v 91 roce života. Musel to být pro ni velký otřes, že na něj až do konce života nezapomněla.

Jindřich Geppert, 81 roků

Zprávy z matřiky

Mezi občany byli přivítáni

Jakub ZÁRYBNICKÝ, Kašparova 530; Veronika BERNARDY, Vejmo-ly 372; Michaela VESELÁ, Palackého 273; Petr REICHL, Trávník 369; Miroslav HEGER, Sídliště 2; Vojtěch KNEIFEL, Vlčice 196; Ondřej LACHNIT, Žadlovická 347; Vendula HOPJÁKOVÁ, Trávník 486; Kristýna VAŘEKOVA, Olomoucká 128; Jan KOUKAL, Bezručova 715; David POSPÍŠIL, Ke koupališti 633; Tereza ZEMÁNKOVÁ, Trávník 331; Erika PŘICHYSTALOVÁ, nám. Míru 66; Václav PYŠNÝ, Nová 474; Jan SEDLÁČEK, K Pešti 541; Tomáš KOZAR, Bezručova 706; Iva KAŠPAROVÁ, Olomoucká 650; Helena PETROVÁ, Bezručova 681; Hana GRYGAROVÁ, Jižní 737; Lucie ODSTRČILOVÁ, Žadlovice 4; Patrik KUBA, Moravičanská 703; Vendula VAŘEKOVA, Olomoucká 129; Barbora KLOSSOVÁ, Pod lesem 221; Pavel LAJMAR, Sídliště 631; Lenka PTÁČKOVÁ, Vlčice 493.

Společné ANO si řekli na MěÚ v Lošticích

JUDr. Miroslav ZELENÝ v Brna a Ing. Jitka KUBÍNOVÁ z Loštic; Petr URBAN z Mladče a Romana SEIDENBERGEROVÁ z Palonína (kostel Loštice); Ondřej NAVRÁTIL z Moravičan a Vladana BAČOVSKÁ z Loštic (kostel Loštice); Jan KRYL z Pavlova a Soňa SEIFERTOVÁ z Mitrovic (kostel Moravičany); Karel VYJÍDÁČEK z Mohelnice a Věra PAGÁČOVÁ z Mohelnice; Daniel VLACH z Loštic a Martina ČECHOVÁ z Loštic; Mojmír ŠINCL z Moravičan a Natalija SADOVSKÁ, Luck, Ukrajina; Martin KROUPA z Olomouce a Ivana ČIKLOVÁ z Jeřmaně; Jaroslav KUNSTFELD z Moravičan a Tatjana DROZDOVÁ, Simferopol, Ukrajina; Michal ŠINCL z Moravičan a Irina BAKAJOVÁ, Prylenské, Ukrajina; Tomáš ROSTA z Mohelnice a Renata KUBOVÁ z Radnice.

Z našich řad odešli:

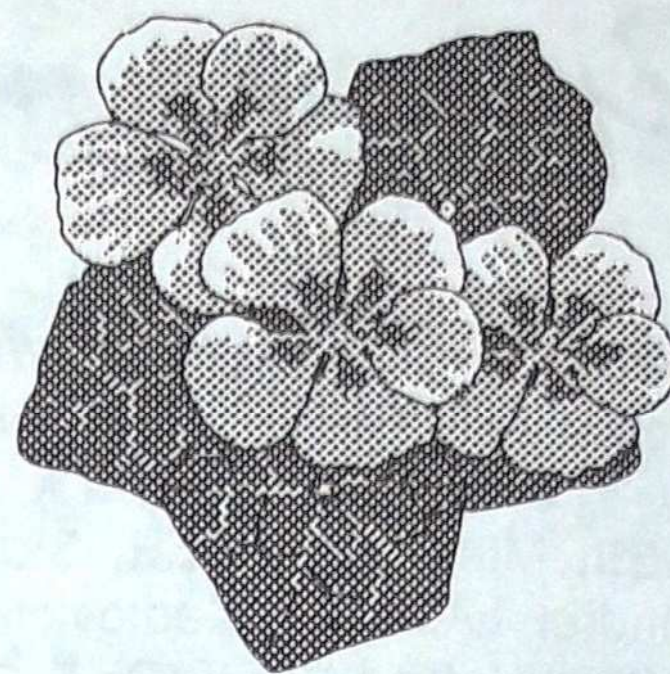
Marie NOVÁKOVÁ, Sokolská 557; Radmila KAŠPAROVÁ, Zahradní 698; Ludvík KOPKA, Ke koupališti 456; Marie KROBOTHOVÁ, Nová 540; Jaroslav ZAMYKAL, Nová 575; Františka KUKAČKOVÁ, Moravičanská 238; Ludmila SALAMONOVÁ, Zahradní 532; Bohuslav HEDRICH, Sídliště 2; Jarmila SLAVÍČKOVÁ, Jevičská 261; Lubomír FISCHER, Hradská 113; Bohuslav OŠTÁDAL, Kašparova 530; Marie VYMĚTALOVÁ, Pod lesem 388; Marie MALÍKOVÁ, Nová 499; Oldřich VITÁSEK, Moravičanská 522; Marie HAVLÍČKOVÁ, Olomoucká 565; Karel BENDA, Olomoucká ul. 327.

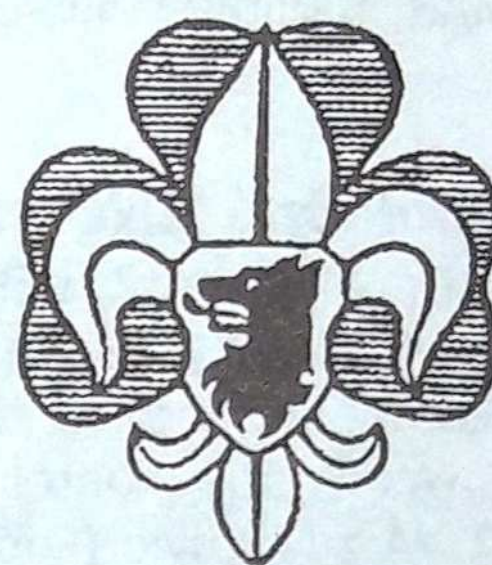
V roce 1996 oslavili životní jubileum – 50 let společné cesty životem – zlatou svatbu, ať již v kruhu rodinném nebo za účasti představitelů města, následující manželé:

Miroslav a Jiřina PTÁČKOVI
Alois a Květoslava VYKYDALOVI
Ladislav a Anna VAŘEKOVI
František a Anna VYROUBALOVI
Jaroslav a Květoslava Kubovi

Přejeme Vám ještě jednou, aby další společná léta Vašeho života, vážení spoluobčané, byla provázena rodinnou pohodou a stálým zdravím, abychom společně oslavili další životní jubileum – diamantovou svatbu.

Přejeme všem občanům našeho města do nového roku hodně zdraví a osobní spokojenosti.

Skauti a skautky z Loštic

Za všechny dopisovatele do "HLASU LOŠTIC" přeji všem spoluobčanům veselé svátky vánoční, pěknou cestu na půlnoční, pod stromeček velký ranec, na Silvestra pěkný tanec, od muziky pevný krok a šťastný Nový rok.

Standa Geppert

Vánoce v chrámu sv. Prokopa v Lošticích

22. 12. v 15,00 hodin

Vánoční koncert (pásmo vánoční a klasické tvorby)

Účinkují: Pěvecký sbor z Úsova

Sólisté - Diana Berková, Jiří Novák, Radim Dolanský. Varhany - Petr Holíš

24. 12. (čas bude upřesněn)

Půlnoční mše

(E. Marhula: Česká mše vánoční, H. Tomáš: Noc tichounká - výběr z obou mší)

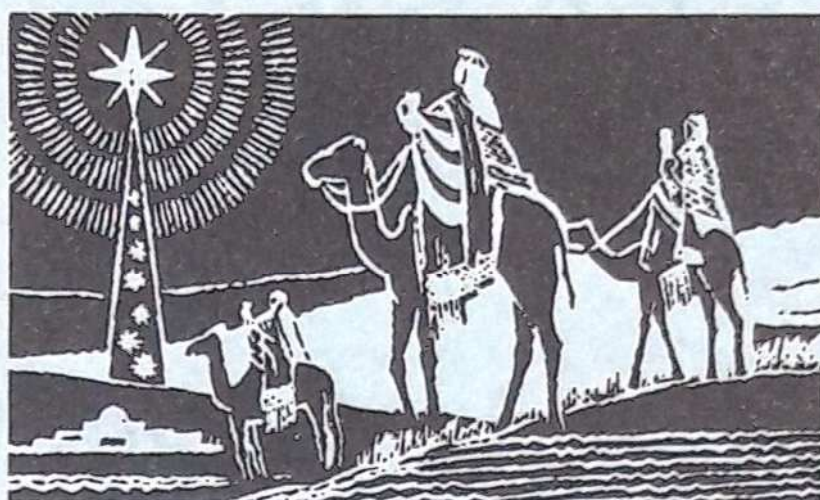
25. 12. v 9,15 hod.

Zpívaná mše svatá

(J. Očenášek - Česká mše vánoční)

26. 12. v 9,15 hod. - **Mše svatá** (koledová)

1. 1. 1997 v 9,15 hod. - **Novoroční mše svatá**

Vánoční bohoslužby církve Čs. husitské

24. 12. ve 21.00 hod. — **Půlnoční**

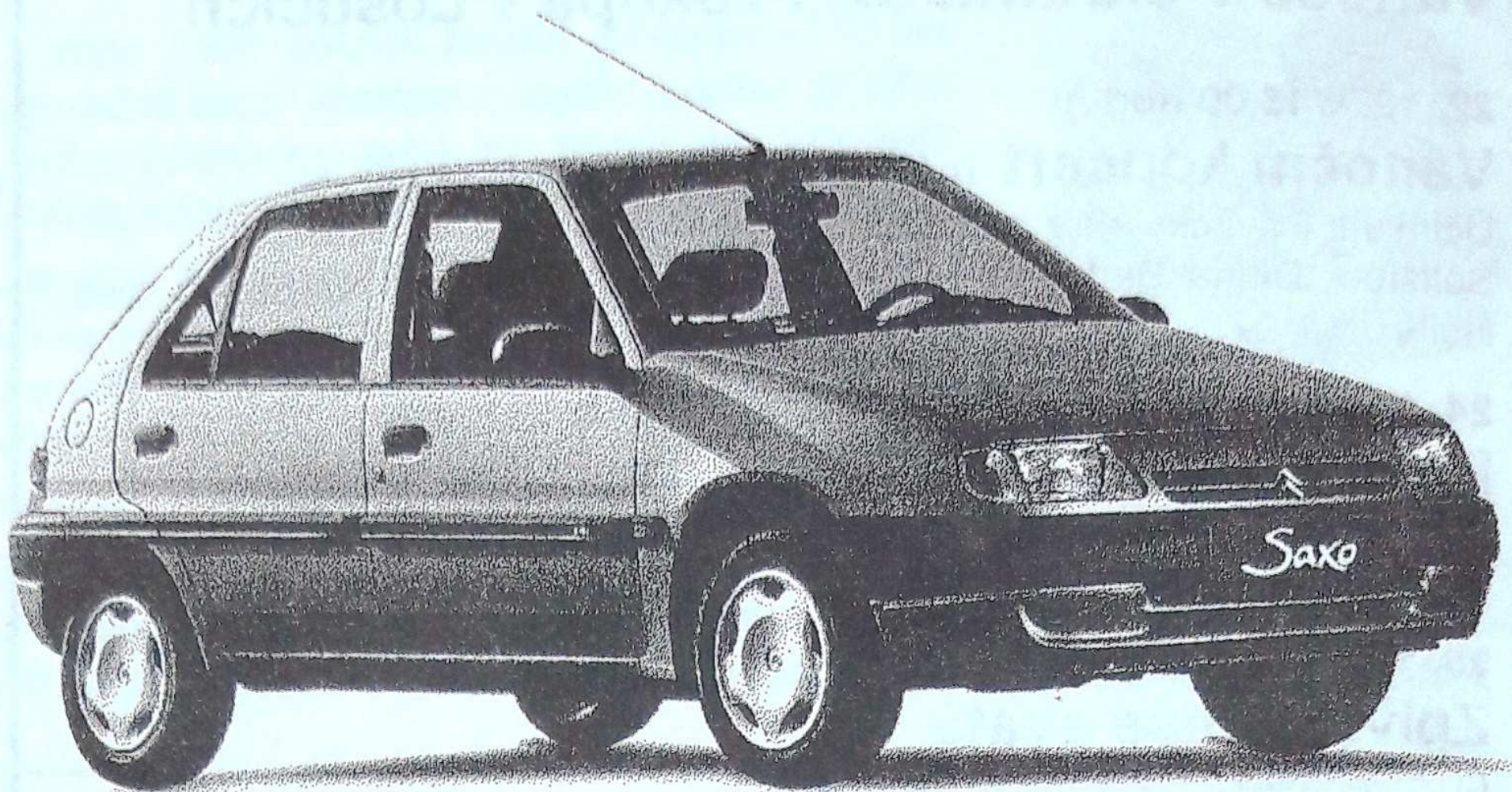
25. 12. v 8.00 hod. – **Hod Boží Vánoční**

21. 12. v 15.30 hod.

Den díkůvzdání za Boží ochranu a vedení

Radostné prožití vánočních svátků a hojnost Božího požehnání do dalšího roku.

P. S.: Děkujeme všem, kteří přispěli na částečnou opravu střechy Husova sboru.

*Citroën SAXO
a celou plejádu vozů uvedené značky Vám předvede*

**C. V. L. servis
prodej a opravy vozů Citroën
Olomoucká č. 201, 789 83 Loštice**

CITROËN
PŘEKONÁ VAŠE PŘEDSTAVY

HLAS LOŠTIC. Vychází nepravidelně.
Vydává Městský úřad Loštice. Tiskne Tiskárna Křupka Mohelnice

---